

✠ ПОМОГАЈ БОГЪ

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

1. číslo

Budyšin, januar 1957

Létnik 7

Hrono za měsac januar 1957

Hnada Knjeza traje wot wěčnosće do wěčnosće.

Psalm 103, 17

Pisamy 1957. A kak dolho bude trać, pisamy 1958! Wězo, cyłe lěto hišće traje. Ale što je lěto? Kak ruče so minje! Njejsmy to zaso 1956 nazhonili?

Z tym njepraju nič noweho. To dawno wěmy a přeco zaso znowa začuwamy, zo smy my čłowjekojo na tutej zemi w tutym času — to steji krótko do našeho teksta — kaž trawa, kaž kwětka, kotraž kćěje na polu; hdyž wětr na nju zadunje, wjace njeje a swoje městno wjace njeznaje. Wšo je zachodne a njetraje, a my tež nic.

Je docyła něšto, štož traje a wostawa? Naše přenje měsacne hrono w nowym léce to praji! Hnada Knjezowa to je! Ta njetraje jenož wot jedneho léta do druhého, wot jedneho naroda do druhého, wot jedneje doby do drugeje. Ně, wona traje wot wěčnosće do wěčnosće, je samsna džensa kaž při spočatku swěta a tola njeje zastarjena a zapróšena, ale je kóždy ranje nowa. Wona je trajny dar našeho Boha za nas w kóždym času!

Ale praj, wěš ty, što Knjezowa hnada je, a wěš něšto z njej započec? Njejsy hody swječil? Njejsy spěwał: „O najwjeselši, o najzbožniši, hnady polnički Boži dnjo!“ Boža hnada je so zjewila, jako je Bóh swět tak lubował, zo je swojeho jeničkeho narodženeho syna dal! A tuteje hnady můžemy so zmocować kóždy džen znowa we wěrje! Njeh je tohodla naše hesło w nowym lubym léce: „Swoje puće dajće nam nětko chodzić w jeho mjenje; hdyž je nam naš wodžer sam, wšo so wěsće radzi rjenje. Žohnowanje bohate z hnady nam so dóstanje!“

La.

Prawosławna cyrkej w Bolharskej

Přemyslowach dolho, hač směm tu wo tym pisać, zo w Bolharskej njeje žanych cyrkwinskih dawkow (wězo nic tohodla, dokelž by tam cyrkej tak bohata byla, zo by so móhla dochodow wzdać, ale dokelž jej to njeje dowolene). Móhlo mjez našimi čitarjemi lochko hibanje nastać pod hesłom: Čehńmy do toho žohnowaneho kraja! Poprawom chcyše so mi tež hnydom na přeco tam wostać . . .

Kak móže džensa chuda cyrkej wobstać bjez porjadnych přinoškow wosadnych? Bolharski přikład wući nas, zo to zawěrnje pod tamnymi wuměnjemi móže. Kajke je financne položenje tamnych křesćanow?

Kaž pola nas plaći stat někotre miliony lewa do cyrkwinskeje kasy. Přičiny k tomu su samsne kaž pola nas. Dale: štož do Božeho domu zastupi, kupi sej jednu abo dvě swěčcy, kotrejž w cyrkwi zaswěći, a wě, to je mój wopow za Bože kralestwo na zemi. Přihladowach tajkemu předawnju swěčkow. Wot ranja hač do směrkanja sedži tam něchtó, kotryž swěčki předawa. To pak njeje tam wostudle džěło kaž latarnika (Leuchtturmwärter) při brjoze wulkeho oceana. Wón ma džěła dosć.

Někotryžkuli wěriwy zaswěćuje wob tydžeń dwójce abo hišće husćišo swoje swěčki. Tamna maćerka z hólčatkom na ruce kupuje wěsće tež za to małe swěčki. A kaž mać swjate ikony so pochilejo koša, tak čini to tež džěcatko — hnujacy to wobraz! Bolharski lud ma wosebitu lubosć k džěcom — po mojim zdaću druhdy přewulku. Po kemšach je to jedna wulka swójba — a k tej sluša lubozne abo tež mjenje lubozne plakanje čěšeńca. Dajće džěcom ke mni přińć . . .

Po kemšach maju chěbětarjo wjele džěla z rjedzenjom a mjećenjom. To drje tež, ale měnju druhe džělo: wotnošenje darow a woporow wosadnych. Što ludžo wšo wopruja: Pokruty chlěba, bleše abo bleški z wolijom, wulke swěcy, wšelake rubiška, pjenjezy a wjele drugeho hišće — a při tym maju hišće tak wjele wyše, zo tež prošerjej při cyrkwinskih durjach něšto dawaju. Wězo wopruje wosada tež swoju kolektu do Božeho kašćika.

Nó, luby čitarjo, to wostańmy radšo doma! Ze swojimi cyrkwinskimi dawkami drje mjenje dawamy dyžli bolharski křesćan dobrowólnje za swoju cyrkej wopruje.

W nowinach abo na plakatowych stolpach njeje nič čitać, hdy a hdže budu kemše. Čehodla tež? Puć do Božeho domu kóždy znaje. Ale jedyn druhi nałožk čí nadpadnje: hdyž je něchtó wumrěl, dawaju zawostajeni plakaty wo tym z krótkim tekstem (často tež z wobrazom zemrěteho) čišćec a po cyłym měsće přibić. To je dowolene a to tež kóždy čini.

Kajki pak je tajki prawosławny farar? Wón dyrbi stajnje wosobny ornat nosyć: klobuk, dwójnu dolhu suknu, podobnu talarej našich fararjow, — a brodu. Wyše toho dyrbi być woženjeny. Normalnje je wón měšniški seminar a duchownsku akademiju přechodzil. Štož hač dotal njeje tak wjele studował, to nětko nachwata.

Prawosławny Boži dom nima žanych lawkow. Jenož po scěnach su připrawy přičinjene, zo móže so čłowjek tam zepjerać. Dvě hodžinje traje tajka njedželska Boža služba — a hišće dlěje. Kóždy wěriwy pak njewobdžěli so na cyłej Božej službje, ale je to stajne chodženje, kaž to znajemy z katol-

skich krajow. Wosadni dyrbja potajkim stejeć, ale zady steji tola rynek stolow, zo móža so bédni, stari abo chori posydnýc.

Wosada njespěwa, ale měšniksi a wosebity chór. A tola su hižo přikłady, zo chce wosada być aktiwniša a tež spěwać. Swjaty synod — najwýša duchowna instanca — tajkim reformam hač dotal změrom přihladuje. Tuž chodži bolharski prawoslawny křesćan bjez spěwarskich kemši.

Ale wróco zaso k měšnikam! W městach maju wjele džěla, hačrunjež maju mjenje dušow zastarać dyžli naši fararjo a maju dosć dochodow. Na wsach je to hinak.

Hesło na lěto 1957

Što wy mi pak rěkaće Knjez Knjez a nječinice, štož uam praju? Luk. 6, 46

Hač njebě naš Zbóžnik jara zrudny, jako dyrbješe to swojim wučobnikam prajić? Njeje hižo na zemi každy zrudny, haj hněwny, hdyž je nan, mać mištr, wučer, a jeho džěci, jeho wučomcy nječinja, štož praji, štož kaza?

A hlejće, nětko to naš Knjez a Zbóžnik Jezus Chrystus, do kotrehož wěrimy, kotrehož lubujemy a česćimy, nam praji, wučobnikam lěta 1957. Nam pobožnym, křesćanskim, cyrkwinskim ludžom to praji, kiž smy za cyrkej, kiž chodžimy do cyrkwy, kiž čítamy naš „Pomhaj Bóh“, snano čítamy tež w bibliji, w spěwarskich, w modlerskich knihach. Nam wón to praji! Dajmy sebi to tež woprawdže prajić! Njeh to nas přescěha a njespokojta tute cyle lěto!

„Knjez Knjez mi rěkaće!“ Haj, woprawdže! Každu njedzelu w liturgiji spěwamy „Knježe Božo, smil so! Chryšće, smil so! Knježe Božo, smil so!“ Naše modlitwy so započínaju „Naš Knježe Božo!“ W nowych němских spěwarskich je wjace hač 50 kěrlušow, w kotrychž při spočatku rěka „Knježe, Božo, Jezu“. Haj wšak, słowa „Knjez“ jara husto wužiwamy. „Što wy mi pak rěkaće Knjez Knjez!“

Zo směmy Knjez Knjez prajić, zo směmy jeho tak mjenować, zo krasne prawo! To je wěste! Hdžež pak su prawa, su tež winowatosće! A naša přenja a najwýša wino-

Tam ma měšnik hustosć připódla druhe powołanje (pisar abo podobne). A štož z nich swoju wosadu najlěpje wobstara, wuzwoli so za promšta.

Tak to w městach njeje. Měšnik wostanje hač do swojeje smjerće měšnik. Wyši duchowni so wubjeru jenož z rjadow mnichow. To rěka: každy archimandrit (pola nas superintendent, propst, dekan), každy biskop a skónčnje každy swjaty metropolit (pola nas generalny superintendent) je z mnichom. Wězo slujeja mniša poprawom do klóštra. Wo tajkich klóštrach zhonimy přichodnje něšto. N.

watosć je: činić, štož nam praji! A jemu rěkać Knjez Knjez směmy jenož z wuměnjenjom, zo smy tež zwólniwi činić, štož wón praji, a nic jenož, zo smy zwólniwi, ale zo tež něšto činimy. Nječinmy kaž syn w Jezusowym přirunanju! Nan běše jeho prosyl: „Mój syno, dži, džělaj džensa w mojej winicy.“ A tón wotmołwi: „Haj, ja ehcu!“ a njeje šol. Njesy tež druhy hižo tutón syn pobył?

Je wjele nuzy na swěće. Ale to je najwjetša nuza, hdyž my, kiž smy hody jako Jezusowy narod woprawdže a woprawnje swjećili, jemu naš Knjez rěkamy, a tola nječinimy, štož praji. Njeje žaneje pomocy přečiwo tutej nuzy? Bohu budž džak, zo móže so nam wupomhać. A to dajmy sebi na koncu rozpominanja hišće prajić:

Stara serbska Boža martra

Mało je tu hišće staroserbskeho wumělstwa, wosebje sakralneho wašnja. Kak wjele našich starych serbskich wjesnych cyrkwjow je zničenyh abo wottorhanyh (kaž na př. Hrodzišćanska) a nowe su za to natwarjene, kotrež wjace nimaja tutu přihodnosć a prostosć kaž stare. To wšo, štož dušni rjemjeslnicy a wjesni wumělcy abo hewak wustojnej ruce tworichu, je bohužel husto zhubjene abo samo zarunane přez industriju! Kak wbohe a zymne je nětko wšo!

Ale čím bóle so wjeseliš, hdyž něšto namakaš, štož — kaž so zda — běše zhubjene a je nětko čím bóle drohotniše. Husto něšto dro-

1. Jezus sam je nam z přikładom. Wón rjeknje: „Sym z njebjes přišol nic zo bych swoju wolu činił, ale teho wolu, kiž je mje posłał“ (Jan 6, 38) a „Njehladam swojeje wole, ale Wótca wole, kiž je mje posłał!“ (Jan 5, 30) Korjeń wšeje nuzy je, zo přejara we wšem swoju wolu hladamy, zo pytamy sej ju wunuzować! My mamy w tym jenož wot Jezusa wuknyć, kiž sam praji: „Wukńće wote mnje!“ (Mat. 11, 28) A Pětr nas napomina, zo bychmy slědzili za jeho stopami. (1. Pětra 2, 21)

2. Jezus sam je z našim wumóžnikom. Jezus je k tomu na swět přišol, zo by nas wumóhl wot wšeho hrěcha, tež wot teho, zo nječinimy, štož nam praji. A hdyž je nam toho z wutroby žel a džemy z nim w prawej pokornej a pokutnej zmyslenosći k Jezusej, je nam hnadny a smilny a woda.

3. Jezus sam je z našim pomocnikom. Wón sam pomha nam, zo bychmy kmami byli, jeho wolu džěń a bóle dočinić a dopjelnic. Wězo njemóžemy sami ze swojeje mocy to dokonjeć. Sami nimamy so napinać. Ale dyrbimy jemu a jeho Duchej wutrobu wotewrić a swoje dobyće chwalić tež nad tutej wulkej nuzu, zo nječinimy, štož nam praji.

A hdyž so nam tola poradzi, z jeho pomocu to činić, štož wón chce — a je dosć tajkich, kiž su nam w tym přikładni w Božim kralestwje —, potom mamy prawo a wjeselosć, jemu rěkać z jeho čestnym titulom: Knjez Knjez! Hamjeń. La.

hotne pod starymi a ničo hodnymy wěcami namakaš. Husto hakle wěcywustojny zeznaje hódnosć.

A tak so nam džěše w Hrodzišću. Do starych lapow zawita ležeše stara Boža martra za pohrjebny pod schodom našeje cyrkwiskeje wěže, ničo na nju wjace nježiwaje. „Och, tu smy přjedy trjebali při pohrjebach chudych“, slyšach. (Ach tak: W Hrodzišću čłowjekojzo před smjerću runi njesu; rozdžěl mjez bohatymi a chudymi!)

Ja pak ju sobu wzach do Budyškeho muzeja a so woprašach, kak stara ta je. „Znajmjeńša 150 lět“, praještaj direktorka muzeja, knje-

ni dr. Ewa Schmidtowa a knjez Theodor Šeća z Budestec, kotryž je postajeny dohladowar za kul-

turne pomniki našeho Budyskeho wokrjesa. „Dajće ju nam, chcemy ju wobnowić.“ A restawrator muzeja, knjez Fric Selska to činješe z jara wulkej prócu. A što so wukopa?

Corna barba je so wotmyla. A pod njej so namaka něšto cyle hinaše: Boža martra, debjena z čerwjenyimi różemi, molowana wot ludowego wumělca 18. lětstotka. Nic wučeny moler, nic wulkotny a slawny wumělc, ně, mały muž z luda kaž ty a ja, molowaše našu Božu martru. A — zo njebychmy to zabyli — Serb to běše, abo Serbowka. Cyłe wašnje molowanja swědči, zo je zawěsće sprawne staroserbske ludowe wumělstwo. Wjelež wěmy, je jenička Boža martra tutoho wašnja, kiž je wšo přetrała: Woheń, wójnu, zničenje.

Hrodzišćanska wosada so wjeseli, zo je tajki poklad so zaso namakał. Ale njestej w muzeju, ale ju trjebamy při wšitkich pohrjebach: Za chudych a bohatych, za serbskich a němskich. Křižowany Chrystus, z różemi lubosće debjeny, wšitkich na poslednim puću přewodža.

Wulki džak serbskej superintendurje, kotraž restawraciju zaplaći, zo je takle sprawny swědk serbskej kultury nam wšitkim wobchowany. Rph.

syć. Ziwu wosadu chce; tohodla wubudži spjacych, podpěra cha-blacych, tróštuje wojowacych a wšě Chrystusa pokazuje, we kotrymž je wša hnada. Ničo druhe nochcyše we swojej wosadze wě-džeć hač křižowaneho Zbóžnika. Z jeho poslednich dnjow je scě-howace slovo: „Moja teologija je jara skromna a da so z 5 slowami wuprajić, to drje k předowanju cyle njedosaha, ale k wumrěću dosaha; wone rěkaja: „Jězus je za mnje wumrět.“

Za tutej wěrnosću dyrbješe jeho wosada stać: dokelž wosada žiweho Boha je stolp a zaklad wěrnosće. Tutón bój njesmě wosada mužej na klětce samemu přewostajić, ale dyrbi wšudžom zmužiče za wěrnosć wustupować a bjez hrozy před njepečelstwom a hanjenjom bludam wobarać. hdžež je nadeńdže. Sprócniwje je svojim poslucharjam zmužitosć wótcow we wěrje pokazował, zo by jich k samsnemu skutkej pohnul.

Ziwa wěra pohnja ke Knjezej a k službje lubosće na bratrach. Wosada tabernakela njeje přestala, bjezbóžnych k Božemu slowu přeprósyc, chudym pomhać, pičkam z hubjenstwa puć poka-zać. Jedyn skutk lubosće po druhim na pódze wosady wuroscé: domy za chudych, njeđzelske šule, seminar za předarjow a wustawy za syrotow. W starosćach za tute skutki je Spurgeon husto na spodziwne wašnje Božu pomoc z nuzy nazhonil. Z wosebitej lubosću staraše so wo wustaw syrotow. Nihdže jeho njenadeńdžechu wjeselšeho hač mjez jeho syrotami; dar k narodninam tutoho wustawa bě za njeho stajnje wulke wjesele. Tutón wustaw za syroty wobsteješe z 20 domow, a w kóždym bydleše swójba z 25 dźěćimi. Jan Hinrich Wichern je za tutón wustaw přiklad dał. Hišće na smjertnym ložu je Spurgeon swoje syroty strowil, a z jeho postrowa nanowa lubosć rěči: „Njech Knjez, kotryž ptački we powětrě syći, nad tobu stražuje a tebe stajnje zakituje. Tola hlej, zo hnězdo namakaš blisko při křižu Jezusa, tak tebe žana běda nje-může přescěhać.“ Tak pisaše holcy wustawa. Hólcow pak takle postrowi: „Njech tebe Chrystus za dobreho wojowarja sćini a njech tebe swěrneho a mócneho zdžerži. Daj so wabić k wěrje, wobleč so brónje z pilnosću, zdžerž so

Charles Spurgeon

(Skónćenje)

Won pućowaše přez kraj a předowaše w cyrkwjach a tež pod holym njebjom. W swoim časopisu „Lopatka a mječ“ wabješe za swoje předewzaće. W lécu lěta 1861 móžeše do bjezdolžneho doma začahnyć. Wulka předowarska hala, tabernakel pomjenowana, móžeše 7 000 ludžom městna dać; njeměješe pak wołtarja, piščelow a wobrazow. Přez 30 lět bě tuta hala stajnje z ludžimi napjelnjena, hdyž Spurgeon tam rěčeše. Do wopytowarjow tabernakela slušachu křescenjo ze wšitkich worštow a wuznaćow, wot kancelerja k namórnikkej a džělačerjej w přistawje. Spurgeon móžeše wšitkich pućać ze swojej rěču. Za kóždeho měješe prawe slovo. Husto bě to woprawdže jenož jeničke slovo z jeho erta, kotrež čłowjeka přinjese na Boži puć. „Sna-no je tu čeknjeny syn, ow, zo by so Knjez přez swoju hnadu jeho dótkny!“ wuwola jónu w předowanju. Po lětach móžeše nutryny džak nana slyšeć. kotremuž

bě tuto slovo zhubjeného syna znowa darilo.

Spurgeon smědžeše někotre dopokazy zhonić, zo bě Bóh jeho slovo k wuchowanju čłowjeskich dušow trjebał. Džakownje a ponížny zdomom so na tym wjeseleše, myslo na slovo: „Štóż hrěšnika wot zmylkow svojeho puća nakazy, tón je jednu dušu wot smjerće wuchował.“ Spurgeon wědžeše, hrěšnikow k pokuće wozdžić a bě Boži grat k nakazanju mnohim. Hřeč a hnada — bštej žro jeho předowanja. Chrystus započatk a kónc jeho připowědanja. Štóż Chrystusa we wěrje ma, dobudže wodaće a wěčne žiwjenje. Bóh je w swojej swobodnej hnadze bjez mjezow; ale čłowjek wostanje tola zamolwity za zbožo swojeje duše. Stajnje je swoju wosadu warnował, sebje za lepšeho njeměć, dokelž bój přećiwu hrěchej traje hač k rowej a křescan je stajnje na tutym puću. Tohodla wosadu woła k bojej a k džělu a njeje ženje wustal, rjekowsku zmužitosć za nju wupro-

čisty w swjatej službje a strážuj přede wšém w modlitwje.“

Spurgeon přetrjeba swoje mocy w službje za Boha. Wón bě drje jara wobdarjeny; bóle pak je ze swojej sprócniweje pilnosću skutkował. Wón njebě jenož předar, ale tež spisowačel, a džěła jeho pjelnja na sto zwjazkow. Žadyn basnik njeje tajki wulki kruh čitarjow namakał, kaž předar při tabernaklu w Londonje. 242 tydženskich předowanjow so wot njeho čiščachu, husto we 200 000 eksemplarach. Sławne su jeho „Rěče za pluhom“, jeho „Rosa a złote pruhi“ a „Pjera za kloki“. „Drohočinki Božich slubjenjow“, knižka heslow z krótkimi wujasnjenjemi, su někotreho tróštowale; w tutej knižce na koncu rěka: „Hišće někotre lěta, a dyrbju ze swěta k Wótcej hić. Wón budže mje w njebjeskich wrotach witać a postrowić w kraju krasnosće. Jomu budž chwalba, kotryž mje tu wodži a potom přiwzać chce.“

Z lěta 1873 bě Spurgeon chorowaty a dyrbješe lětnje za někotre měsacy do južneje Francoskeje jěć, zo by tam wočerstwjene pytał. W lěće 1891 schori chutnje. Próca lěkarjow a starosće zdachu so podarmo. Tuta powěsć bě kaž scěn nad cyłym kře-

sćanskim swětom. W mnohich městach so modlitwowe zhromadźiny wotměwachu a w cyrkwjach so napřemo modlachu w starosći wo jeho žiwjenje. Nowiny rozprawjachu wšědnje wo chorym, džěci prašachu so rano najprjedy ze Spurgeonom, jeho mjeno bě we wšitkich ertach. Tak bě předar wutrobu svojeho luda dobył a wjele wutrobow w šěrokim swěće k tomu.

Boh bě modlitwu wusłyšał; Spurgeon njezemřě. Hišće jónu smědžeše ze swěrnej žonu do južneje Francoskeje jěć a tam 3 měsacy w čichim zbožu a sprócniwym džěle přežiwić. We wulkim rózku pak bě tak daleko a dyrbješe wuznać: „Moje džělo je so stało!“ We womorje wuńdže 31. wulkeho rózka 1892 ze swěta.

600 000 je so ličiło, kotřiž nimo jeho kašća džěchu, zo bychu jemu poslednju česć wopokazali. Wón sam bě hižo za čas žiwjenja wšu česć při trónje svojeho Zbóžnika položil, kotryž bě jemu wěstosć wodaća hrěchow dał a bě jeho wutrobu z měrom a wjesłosću napjelnil.

stud. theol. Albert

swobodnje po Jörg Erb:
„Die Wolke der Zeugen“

Wuznamny wopyt w Njeswaćidle. Knjez prof. Reinberger z Prahi, kotryž bě wučer našeje serbskeje wuměłki na pišćelach, Lubiny Holanec, bě Lužicu wopytał, zo by předewšěm so wobhonił pola firmy Eule w Budyšinje za jich nowymi zasadami w twarjenju nowočasných pišćelow. A do kelž mamy w Njeswaćidle nowe pišćełe Eulec firmy, bě k nam přijěł a je nam hrał. Běše to krasna hodžina za mału horstku zajimcow, kotraž z wulkej nutrnosću poslušaje.

Hodžij. Lešawa je jedna z najmjeńšich wsow našeje wosady, do kotrejež slušeja 40 zafarowanych wsow. Tam pak mějachmy 3 wosebite podawki wosadneho žiwjenja w decembru 1956. Serbski bur Gerhard Smoła a jeho mandželska Margareta rodž. Mětec smědžeštaj strowaj a čilaj swój zloty kwas swječić. Wjace hač 60 lět běše pola njeju swěru džělał ratarski džělač Jan Schuster, tež swěrny Serb, kiž běše sam před 6 lětami mohl ze swojej mandželskej zloty kwas swječić. Nětk je Boh Knjez jeho, kiž bě strowy hač na posledni dzeń, sam wupřahnył a k sebi wotwołał do wěčnosće. A w Lešawje so narodžil je Arnošt Burk, kiž je runje tak dołho w ratarstwjje na jednym městnje swěru džělał, a to w Žičenju, hdžež móžeše ze swojej žonu 1943 zloty a 1953 dej-

mantny kwas swječić. Tež wón so swěru měješe k serbskej Božej službje a spowědži. Nětk je njebocički a bu pohrjebany sobotu do 4. adwenta. Njeh wotpočujetaj w měrje! Jubilejnemu porej pak njeh Bóh Knjez dale wobradži hnadu a měr za swjatok žiwjenja!

Serbske wěrowanje w Drježdźanach. Swěrnaj kemšerjej serbskich kemšow w Drježdźanach, knjez Herman Richard Zahrodnik a knjeni Selma Marja zwudowjena Šćěpanowa rodž. Šudakec z Komorowa, daštaj so njedzelu. 2 adwenta, na serbskich kemšach zwěrować. Cyła serbska wosada so hnuta wobdžěli. Štož druhdže so nochce poradzić, je mjez Drježdźanskimi Serbami woprawdžitosć. Tam je wosada zawěrnje jedyn cyk. Jedyn druheho znaje. A jedyn z druhim njese jeho horjo a tež radosć. Jedyn na druheho čaka a je njeměrný, hdyž je podarmo so za nim rozhladowal. Po kemšach potom wosadni hromadže z fararjom kofej pijeja a zhonja wšitko, štož je wažneho z našeho serbskeho cyrkwinskeho žiwjenja rozprawjeć.

Přichodne serbske kemše w Drježdźanach budu njedzelu Okuli, 24. měrca, popołdnu w 15.30 hodž. w cyrkwi swj. Marka (Markuskirche Dresden-Pieschen). Njeh kóždy swojemu znatemu abo přiwuznemu to do Drježdźan napisa. Njeh žadyn Serb serbske kemše tam njeskomdži. Cyle wěsće su w Drježdźanach tež Serbja z Wojerowskich kónčin. Z nich tam ženje žaneho njewidžimy.

Próstwa!

Trjebamy dowěrnikow, kotřiž bychu so na wsach Wojerowskeho wokrjesa za rozšěrjenje našeho łopjena starali. Štó móže nam tajkich mjenować?

Cyrkwinske powěsće

Njeswaćidlo. 20. 1., w 10 hodž. kemše ze spowědžu; 27. 1. we 8.30 hodž. serbske kemše ze spowědžu.